Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

8 päivänä toukokuuta 2019*

Henkilöstö – Virkamiehet – Henkilöstösääntöjen 42 c artikla – Asettaminen virkavapaalle yksikön edun vuoksi – Eläkkeelle siirtäminen ilman eri toimenpiteitä – Oikeussuojan tarve – Tutkittavaksi ottaminen – Lain soveltamisala – Sanamuodon mukainen, kontekstuaalinen ja teleologinen tulkinta

Asiassa T-170/17,

RW, Euroopan komission entinen virkamies, edustajinaan asianajajat S. Orlandi ja T. Martin,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi G. Berscheid ja A.-C. Simon, sittemmin asiamiehinään Berscheid ja B. Mongin,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklan nojalla nostetusta kanteesta, jolla vaaditaan kumoamaan komission 2.3.2017 päivätty päätös, jolla kantaja asetetaan virkavapaalle yksikön edun vuoksi Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 42 c artiklan nojalla ja samalla siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle kyseisen artiklan viidennen kohdan nojalla,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Prek sekä tuomarit E. Buttigieg (esittelevä tuomari) ja B. Berke,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Ramette,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 11.12.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavat henkilöstösäännöt (jäljempänä henkilöstösäännöt) vahvistetaan Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja näiden yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta ja komission virkamiehiin väliaikaisesti sovellettavista erityistoimenpiteistä 29.2.1968 annetulla neuvoston asetuksella (ETY, Euratom, EHTY) N:o 259/68 (EYVL 1968, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna erityisesti 22.10.2013 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU, Euratom) N:o 1023/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 15).

2 Henkilöstösääntöjen III osaston 2 lukuun, jonka otsikko on ”Hallinnollinen asema”, kuuluvassa henkilöstösääntöjen 35 artiklassa säädetään, että virkamies voidaan asettaa johonkin seuraavista hallinnollisista asemista: työtehtävissä toimivat, tilapäisesti muihin tehtäviin siirretyt, henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla olevat, tehtävistä vapautetut, virkavapaalla asepalveluksen suorittamista varten olevat, vanhempainlomalla ja perhelomalla olevat sekä yksikön edun vuoksi virkavapaalla olevat virkamiehet.

3 Samaan lukuun kuuluvassa henkilöstösääntöjen 42 c artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vähintään kymmenen vuotta palveluksessa ollut virkamies voidaan aikaisintaan viisi vuotta ennen virkamiehen eläkeikää asettaa nimittävän viranomaisen päätöksellä virkavapaalle yksikön edun vuoksi sellaisten organisatoristen tarpeiden perusteella, jotka liittyvät uusien taitojen hankkimiseen toimielimissä.

Niiden virkamiesten kokonaismäärä, jotka kunakin vuonna on asetettu yksikön edun vuoksi myönnettävälle vapaalle, saa olla enintään 5 prosenttia kaikkien toimielinten edellisenä vuonna eläkkeelle siirtyneiden virkamiesten määrästä. Näin laskettu kokonaismäärä jaetaan toimielimille sen mukaan, kuinka monta virkamiestä kullakin oli palveluksessaan edellisen vuoden 31 päivänä joulukuuta. Näin saatu määrä pyöristetään ylöspäin lähimpään kokonaislukuun kussakin toimielimessä.

Tällainen virkavapaa ei ole kurinpitotoimenpide.

Virkavapaa kestää periaatteessa kunnes virkamies saavuttaa eläkeiän. Poikkeuksellisissa olosuhteissa nimittävä viranomainen voi kuitenkin päättää keskeyttää virkavapaan, jolloin virkamies palaa toimeen.

Kun yksikön edun vuoksi myönnetyllä virkavapaalla oleva virkamies saavuttaa eläkeiän, hänet siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle.

Yksikön edun vuoksi myönnettyyn virkavapaaseen sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) toinen virkamies voidaan nimittää virkaan, jota virkamies on hoitanut;

b) virkamiehelle, joka on yksikön edun vuoksi myönnetyllä virkavapaalla, ei kerry oikeutta ikälisiin eikä ylennykseen.

Tällaiselle virkavapaalle asetettu virkamies saa korvauksen, joka lasketaan liitteen IV mukaisesti.

Virkamiehen pyynnöstä korvauksesta maksetaan eläkejärjestelmään osuus, joka lasketaan kyseisen korvauksen perusteella. Tällöin palvelusaika yksikön edun vuoksi virkavapaalla olevana virkamiehenä otetaan huomioon laskettaessa eläkkeeseen oikeuttavia palvelusvuosia liitteessä VIII olevan 2 artiklan mukaisesti.

Korvaukseen ei sovelleta korjauskerrointa.”

4 Henkilöstösääntöjen 47 artikla on osa henkilöstösääntöjen III osaston 4 lukua, jonka otsikko on ”Tehtävien lopullinen päättyminen”. Kyseisessä artiklassa säädetään, että palvelussuhteen lopulliseen päättymiseen voi johtaa irtisanoutuminen, irtisanominen viran puolesta, siirtäminen eläkkeelle yksikön edun vuoksi, irtisanominen epäpätevyyden vuoksi, viraltapano, eläkkeelle siirtäminen tai kuolema.

5 Niin ikään kyseiseen 4 lukuun kuuluvan henkilöstösääntöjen 52 artiklan ensimmäisen kohdan a ja b alakohdassa säädetään muun muassa, että virkamies siirretään eläkkeelle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 50 artiklan (jossa säädetään johtavassa asemassa olevien virkamiesten siirtämistä eläkkeelle yksikön edun vuoksi) säännösten soveltamista, joko ilman eri toimenpiteitä sen kuukauden viimeisenä päivänä, jonka aikana hän täyttää 66 vuotta, tai hänen omasta hakemuksestaan hakemuksessa esitetyn eläkkeellejäämiskuukauden viimeisenä päivänä, jos virkamies on saavuttanut eläkeiän.

6 Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII säädetään virkamiehiin sovellettavista siirtymätoimenpiteistä.

7 Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos virkamies on ollut palveluksessa vähintään 20 vuotta 1 päivänä toukokuuta 2004, hän saavuttaa oikeuden vanhuuseläkkeeseen 60 vuoden iässä.

Jos virkamies on vähintään 35-vuotias 1 päivänä toukokuuta 2014 ja on tullut palvelukseen ennen 1 päivää tammikuuta 2014, hän saavuttaa oikeuden vanhuuseläkkeeseen seuraavan taulukon osoittamassa iässä:

Ikä 1.5.2014	**Eläkeikä**
60 vuotta tai enemmän	60 vuotta
59 vuotta	60 vuotta 2 kuukautta
58 vuotta	60 vuotta 4 kuukautta
– –	– –
35 vuotta	64 vuotta 8 kuukautta

Jos virkamies on alle 35-vuotias 1 päivänä toukokuuta 2014, hän saavuttaa oikeuden vanhuuseläkkeeseen 65 vuoden iässä.

Sellaisen virkamiehen eläkeikä, joka on vähintään 45-vuotias 1 päivänä toukokuuta 2014 ja on tullut palvelukseen 1 päivän toukokuuta 2004 ja 31 päivän joulukuuta 2013 välisenä aikana, on kuitenkin edelleen 63 vuotta.

Ennen 1 päivää tammikuuta 2014 palveluksessa olevien virkamiesten eläkeikä, joka on otettava huomioon kaikissa näiden henkilöstösääntöjen viittauksissa eläkeikään, määräytyy edellä olevien säännösten mukaan, jollei näissä henkilöstösäännöissä toisin säädetä.”

8 Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 23 artiklan 1 kohdassa säädetään muun muassa, että virkamies, joka on tullut palvelukseen ennen 1 päivää tammikuuta 2014, jää ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle sen kuukauden viimeisenä päivänä, jona hän täyttää 65 vuotta.

Asian tausta

9 Kantaja RW on Euroopan komission entinen virkamies. Hän aloitti kyseisen toimielimen palveluksessa 1.10.1982 ja hänet on määrätty 12.12.1999 alkaen koulutuksen ja kulttuurin pääosaston palvelukseen. Hänet ylennettiin 1.1.2010 palkkaluokkaan AD 12.

10 Henkilöstöhallinnon ja turvallisuuden pääosasto (jäljempänä DG HR) ilmoitti 1.12.2016 päivätyllä kirjeellä kantajalle nimittävän viranomaisen aikomuksesta asettaa hänet henkilöstösääntöjen 42 c artiklan nojalla virkavapaalle yksikön edun vuoksi 1.4.2017 alkaen.

11 Kantaja esitti 14.12.2016 huomautuksensa 1.12.2016 päivätystä kirjeestä ja pyysi, että häntä kuultaisiin asiasta.

12 Kantaja ja DG HR:n ura- ja liikkuvuushallinnon yksikön johtaja tapasivat 13.1.2017 henkilöstön edustajan, edellä mainitun yksikön jäsenen ja koulutuksen ja kulttuurin pääosaston edustajan läsnä ollessa.

13 Kyseisen tapaamisen jälkeen DG HR:n ura- ja liikkuvuushallinnon yksikkö välitti nimittävälle viranomaiselle lausunnon, jossa se puolsi henkilöstösääntöjen 42 c artiklan soveltamista kantajaan.

14 Nimittävä viranomainen päätti 2.3.2017 päivätyllä päätöksellään (jäljempänä riidanalainen päätös) yhtäältä asettaa kantajan yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle henkilöstösääntöjen 42 c artiklan nojalla 1.6.2017 alkaen ja toisaalta, ottaen huomioon, että kantaja oli jo saavuttanut eläkeiän henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti, siirtää hänet ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle henkilöstösääntöjen 42 c artiklan viidennen kohdan nojalla samasta päivästä lukien.

15 Kantaja jätti 20.3.2017 valituksen riidanalaisesta päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla ja valitus hylättiin nimittävän viranomaisen 26.7.2017 tekemällä nimenomaisella päätöksellä.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

16 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.3.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä. Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä toimittamallaan erillisellä asiakirjalla kantaja esitti myös SEUT 278 ja 279 artiklan mukaisen välitoimihakemuksen, jolla hän haki riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä. Pääasian käsittely keskeytettiin henkilöstösääntöjen 91 artiklan 4 kohdan nojalla.

17 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.3.2017 jättämällään erillisellä asiakirjalla kantaja pyysi tunnistetietojensa poistamista unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 66 artiklan nojalla. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi pyynnön 17.5.2017 tekemällään päätöksellä.

18 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti määräsi riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykättäväksi 18.5.2017 antamallaan määräyksellä RW v. komissio (T-170/17 R, ei julkaistu, EU:T:2017:351).

19 Henkilöstösääntöjen 91 artiklan 4 kohdan mukaisesti pääasian käsittelyä jatkettiin sen jälkeen, kun 26.7.2017 tehtiin nimenomainen päätös, jolla hylättiin kantajan valitus.

20 Unionin tuomioistuimen varapresidentti hylkäsi 10.1.2018 antamallaan määräyksellä komissio v. RW (C-442/17 P(R), ei julkaistu, EU:C:2018:6) komission esittämän muutoksenhaun 18.5.2017 annetusta määräyksestä RW v. komissio (T-170/17 R, ei julkaistu, EU:T:2017:351).

21 Pääasian käsittelyn kirjallinen vaihe päättyi 9.1.2018, kun jätettiin vastaajan vastaus.

22 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 2.2.2018 toimittamallaan asiakirjalla kantaja esitti työjärjestyksen 106 artiklan mukaisen perustellun pyynnön tulla kuulluksi asian käsittelyn suullisessa vaiheessa.

23 Asianosaisten suulliset lausumat ja niiden unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamat vastaukset kuultiin 11.12.2018 pidetyssä istunnossa.

24 Istunnon päätteeksi unionin yleinen tuomioistuin kehotti asianosaisia pyrkimään mahdollisuuksien rajoissa saavuttamaan asiassa sovinnon neuvottelemalla, mukaan lukien oikeudenkäyntikulujen osalta. Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja asetti asianosaisille 31.1.2019 päättyvän määräajan ilmoittaa unionin yleiselle tuomioistuimelle näiden neuvottelujen tuloksesta, ja päätti jatkaa asian käsittelyn suullista vaihetta.

25 Asian käsittelyn suullinen vaihe päätettiin unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtajan 4.2.2019 päivätyllä päätöksellä sen jälkeen, kun asianosaiset ilmoittivat unionin yleiselle tuomioistuimelle 29.1.2019 päivätyillä kirjeillään, että asiaa ei ollut saatu ratkaistua sovintoon tähtäävissä neuvotteluissa.

26 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen, ”jolla [hänet] siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle 1.6.2017 alkaen”

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

28 Komissio katsoo, että kumoamisvaatimus, sellaisena kuin se on esitetty kannekirjelmässä, ei kohdistu riidanalaisen päätöksen molempiin tarkoituksiin, eli kantajan asettamiseen yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ja kantajan siirtämiseen ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, vaan ainoastaan niistä jälkimmäiseen. Näitä kahta tarkoitusta ei kuitenkaan voida erottaa toisistaan, jolloin riidanalaisen päätöksen osittainen kumoaminen merkitsisi sen sisällön muuttamista. Näin ollen, ja kun otetaan huomioon oikeuskäytäntö, jonka mukaan unionin toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, että ne voidaan erottaa toimen muista osista, komissio katsoo, että kantajan käsiteltävässä asiassa esittämä kumoamisvaatimus tai vähintäänkin ensimmäiset kaksi sen tueksi esitettyä kanneperustetta on jätettävä tutkimatta.

29 Kantaja kiistää komission oikeudenkäyntiväitteen.

30 Aluksi on vahvistettava komission tulkinta, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen kahta tarkoitusta, eli kantajan asettamista yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ja kantajan siirtämistä samalla ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, ei voida erottaa toisistaan. Henkilöstösääntöjen 42 c artiklan viidennestä kohdasta nimittäin ilmenee yksiselitteisesti, että asianomaisten virkamiesten yksikön edun vuoksi myönnettävä virkavapaa ei voi jatkua ”eläkeiän” jälkeen, ja kyseinen eläkeikä määritellään sellaisten virkamiesten osalta, jotka ovat tulleet palvelukseen ennen 1.1.2014, henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdan viidennessä alakohdassa, jolloin on niin, että jos yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle asetetaan jo edellä tarkoitetun ”eläkeiän” saavuttanut virkamies, kyseinen virkamies on samalla asetettava ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle. Tätä tulkintaa on sovellettu riidanalaisessa päätöksessä, jolla kantaja on asetettu yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ja samalla siirretty ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle (ks. edellä 14 kohta). Kantaja oli näet 63-vuotias riidanalaisen päätöksen voimaantulopäivänä ja hän oli näin ollen ylittänyt ”eläkeiän”, joka hänen tapauksessaan oli 60 vuotta henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdan viidennen alakohdan, luettuna yhdessä kyseisen kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa, nojalla. Koska kantaja oli ylittänyt ”eläkeiän”, kun hänet asetettiin yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle, hänet on samalla siirretty ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle henkilöstösääntöjen 42 c artiklan viidennen kohdan nojalla.

31 Kun komission tulkinta riidanalaisen päätöksen kahden tarkoituksen erottamattomasta luonteesta on vahvistettu, on todettava, että komission oikeudenkäyntiväite perustuu taustaoletukseen, jonka mukaan kannekirjelmässä esitetty kumoamisvaatimus on osittaista kumoamista koskeva vaatimus, koska se koskee vain riidanalaisen päätöksen toista tarkoitusta eli kantajan siirtämistä ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle.

32 Tämä komission päättelyn taustaoletus on kuitenkin virheellinen.

33 On totta, että kantajan vaatimuksissa on tarkennus ”jolla kantaja siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle 1.6.2017 alkaen”. Tätä tarkennusta ei kuitenkaan ole tulkittava siten, että sillä on rajattu kumoamisvaatimuksen kohde siten, että vaatimus koskee ainoastaan kantajan siirtämistä eläkkeelle.

34 Kannekirjelmän sisällöstä nimittäin ilmenee, että kumoamisvaatimus koskee riidanalaisen päätöksen molempia tarkoituksia, sillä kantaja on selvästi viitannut yhteyteen, joka riidanalaisessa päätöksessä noudatetun päättelyn mukaan on ollut sillä, että hänet on asetettu yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle, ja sillä, että hänet on siirretty ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle. Tältä osin on viitattava muun muassa ensimmäiseen kumoamisperusteeseen liittyvään kannekirjelmän 34 kohtaan, jonka mukaan: ”Käsiteltävässä asiassa nimittävä viranomainen on tehnyt yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle asettamista koskevan päätöksen, joka merkitsee kantajan siirtämistä ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle.”

35 On myös viitattava toiseen kumoamisperusteeseen, joka perustuu lain soveltamisalan noudattamatta jättämiseen ja jossa kantaja vetoaa lähinnä siihen, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklaa ei voida soveltaa häneen, koska hän oli ylittänyt kyseisen artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun ”virkamiehen eläkei[än]”. On näet selvää, että jos unionin yleinen tuomioistuin hyväksyisi kyseisen kumoamisperusteen, tästä seuraisi, että riidanalainen päätös kumottaisiin kokonaan sillä perusteella, että siltä puuttuu oikeusperusta, eikä osittain eli ainoastaan siltä osin kuin kantaja siirretään sillä ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle.

36 Edellä esitetystä ilmenee, että huolimatta kantajan vaatimuksissa esitetystä tarkennuksesta ”jolla kantaja siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle 1.6.2017 alkaen” kannekirjelmässä esitetty kumoamisvaatimus kohdistuu selvästi riidanalaisen päätöksen molempiin tarkoituksiin, joita ei voida erottaa toisistaan ja jotka ovat kantajan asettaminen yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle

ja kantajan siirtäminen samalla ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle. Näin ollen kyse ei ole ollut osittaista kumoamista koskevasta vaatimuksesta, kuten komissio väittää. Tästä seuraa, että komission esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

Kantajan oikeussuojan tarpeen säilyminen

37 Komissio vetosi istunnossa siihen, että tuomiolla, jonka unionin yleinen tuomioistuin antaa käsiteltävässä asiassa, ei ole vaikutusta kantajan tilanteeseen. Komissio esitti selventävästi, että koska välitoimista päättävä tuomari määräsi riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä, kantaja sai jatkaa toimielimessä työtehtävissä toimivana virkamiehenä ”niin pitkään kuin se oli mahdollista henkilöstösääntöjen mukaan” eli 1.11.2018 asti, jolloin kantaja oli saavuttanut 65 vuoden iän ja hänet siirrettiin ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 23 artiklan 1 kohdan nojalla. Mainitun lykkäyksen vuoksi kantaja onnistui välttämään yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle asettamisen, jota hän vastusti, ja sai edelleenkin tavanomaista palkkaansa, ja hänet siirrettiin lopulta ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle samoin edellytyksin kuin joita olisi sovellettu, jos häntä koskevaa henkilöstösääntöjen 42 c artiklan nojalla annettua päätöstä ei olisi koskaan tehty. Näiden väitteiden perusteella komissio päätteli, että kantajalla ei enää ole oikeussuojan tarvetta.

38 Kantaja kiisti komission päätelmän siitä, että hänen oikeussuojan tarpeensa olisi lakannut oikeudenkäynnin aikana.

39 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että jotta henkilöstösääntöjen soveltamisalaan kuuluvan henkilön henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan nojalla nostaman kanteen, jossa vaaditaan henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hänelle vastaisen toimen kumoamista, tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyisivät, hänelle on kanteen vireillepanon hetkellä oltava syntynyt riittävän selvä ja todellinen intressi saada kyseinen toimi kumotuksi, ja tällainen intressi edellyttää sitä, että kanteen lopputulos on omiaan tuottamaan hänelle hyötyä. Tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä kantajan oikeussuojan tarvetta on arvioitava kanteen nostamisen ajankohtana. Jotta henkilöstösääntöjen soveltamisalaan kuuluva henkilö voi ajaa nimittävän viranomaisen tekemän päätöksen kumoamiskannetta, edellytetään kuitenkin, että hänellä on edelleenkin henkilökohtainen intressi saada kyseinen päätös kumotuksi. Tältä osin tämänhetkisen oikeussuojan tarpeen puuttuessa kanteesta ei ole tarpeen lausua (ks. tuomio 8.11.2018, Cocchi ja Falcione v. komissio, T-724/16 P, ei julkaistu, EU:T:2018:759, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

40 Käsiteltävässä asiassa edellä 37 kohdassa esitetyt komission väitteet, joita kantaja ei ole kiistänyt, voivat todellakin aiheuttaa epävarmuutta siitä, eikö kantajan oikeussuojan tarve ole lakannut oikeudenkäynnin aikana.

41 Kuten komissio kuitenkin itsekin totesi istunnossa, jos riidanalainen päätös jäisi voimaan eikä jokin unionin tuomioistuimista kumoaisi sitä, päätöstä voitaisiin mahdollisesti käyttää perusteena sille, että komissio vaatisi kantajalta 1.6.2017 alkaen, jolloin riidanalainen päätös tuli voimaan, ja 1.11.2018 saakka, jolloin kantaja siirrettiin ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, kantajalle maksettujen palkkojen ja niiden määrien välistä erotusta, joihin kantajalla olisi ollut oikeus eläkkeenä, jos riidanalainen päätös olisi välittömästi pantu täytäntöön eikä sen täytäntöönpanoa olisi lykätty.

42 Tästä seuraa, että kantajalla, mihin hän sitä paitsi itsekin vetosi istunnossa, on edelleenkin intressi vaatia riidanalaisen päätöksen kumoamista ja sen poistamista unionin oikeusjärjestyksestä, jotta hän voi olla varma siitä, että komissio ei vaadi häneltä tulevaisuudessa edellä 41 kohdassa kuvailtua erotusta.

43 Tätä päätelmää ei horjuta komission istunnossa esittämä väite siitä, että mahdollisuutta vaatia palautettavaksi edellä tarkoitettua erotusta on vaikea käyttää, koska kantaja jatkoi työskentelyään työtehtävissä toimivana virkamiehenä kunnes hänet siirrettiin ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle 1.11.2018, eikä myöskään komission istunnossa antama lupaus siitä, että komissio ei muutenkaan vaadi kantajalta edellä tarkoitettua erotusta. Nämä ovat nimittäin pelkkiä komission esittämiä väitteitä ja lupauksia, jotka eivät kuitenkaan aseta kyseenalaiseksi sitä seikkaa, että riidanalaisen päätöksen pitäminen voimassa unionin oikeusjärjestyksessä aiheuttaa kantajalle oikeudellista epävarmuutta, jonka nojalla hänellä on edelleenkin intressi saada kyseinen päätös kumottua.

44 Edellä todetun perusteella on pääteltävä, että kantajalla on edelleenkin oikeussuojan tarve.

Asiakysymys

45 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu henkilöstösääntöjen 47 ja 52 artiklan rikkomiseen, toinen lain eli tässä tapauksessa henkilöstösääntöjen 42 c artiklan soveltamisalan noudattamatta jättämiseen, ja kolmas perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin ja puolustautumisoikeuksien noudattamatta jättämiseen. Vastauksessaan kantaja on ilmoittanut luopuvansa kolmannesta kanneperusteesta.

46 Koska unionin yleisen tuomioistuimen on toisen kanneperusteen yhteydessä määriteltävä henkilöstösääntöjen 42 c artiklan, joka on riidanalaisen päätöksen oikeusperusta, soveltamisala, kyseistä kanneperustetta on käsiteltävä ensin.

Alustavia huomautuksia

47 Kantaja, joka tältä osin vetoaa erityisesti henkilöstösääntöjen 42 c artiklan sanamuodon mukaiseen ja kontekstuaaliseen tulkintaan, väittää, että kyseistä säännöstä ei voida soveltaa virkamiehiin, jotka kantajan tavoin ovat saavuttaneet kyseisessä säännöksessä, luettuna yhdessä henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdan viidennen alakohdan kanssa, tarkoitetun ”eläkeiän”. Kantaja vetoaa muun muassa siihen, että yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan, joka on hallinnollinen asema, johon asianomaiset virkamiehet asetetaan henkilöstösääntöjen 42 c artiklan nojalla, on kestettävä jonkin aikaa. Kyseisen säännöksen soveltaminen virkamiehiin, jotka säännöksen soveltamishetkellä ovat saavuttaneet ”eläkeiän”, merkitsisi sitä, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan viidennen kohdan nojalla kyseiset virkamiehet asetettaisiin yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle samalla, kun heidät siirrettäisiin ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, jolloin kyseisen säännöksen päämäärää käytettäisiin väärin ja niitä henkilöstösäännöissä säädettyjä edellytyksiä, joiden täyttyessä virkamiehen tehtävät voivat lopullisesti päättyä, kierrettäisiin. Kantaja päättelee, että nimittävä viranomainen on käsiteltävässä asiassa tulkinnut väärin henkilöstösääntöjen 42 c artiklan soveltamisalaa ja että tällä perusteella riidanalainen päätös on kumottava.

48 Komissio, joka vetoaa argumentteihin, jotka perustuvat muun muassa henkilöstösääntöjen 42 c artiklan sanamuotoon ja tarkoitukseen, kiistää kantajan näkemyksen ja väittää, että kyseistä säännöstä voidaan soveltaa ”eläkeiän” saavuttaneeseen virkamieheen, mistä on kyse kantajan tapauksessa.

49 Aluksi on huomattava, että – kuten kantaja perustellusti esittää – henkilöstösääntöjen 42 c artiklan soveltaminen kyseisessä säännöksessä tarkoitetun ”eläkeiän” saavuttaneeseen virkamieheen merkitsee sitä, että hänet asetetaan yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ja että hänet samalla siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle kyseisen 42 c artiklan viidennen kohdan nojalla. Riidanalaisessa päätöksessä tätä tulkintaa on sovellettu kantajaan nähden, kuten edellä 30 kohdassa jo todettiin.

50 Tästä seuraa, että on käsiteltävä kysymystä siitä, voidaanko henkilöstösääntöjen 42 c artiklaa soveltaa virkamiehiin, jotka kantajan tavoin ovat saavuttaneet kyseisessä säännöksessä tarkoitetun ”eläkeiän”, kun otetaan huomioon, että tästä soveltamisesta seuraa, että mainitut virkamiehet asetetaan yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ja että heidät samalla siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle. Tältä osin on näin ollen määriteltävä henkilöstösääntöjen 42 c artiklan henkilöllinen soveltamisala, mikä edellyttää kyseisen artiklan tulkintaa.

Sanamuodon mukainen tulkinta

51 Henkilöstösääntöjen 42 c artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään, että asianomainen virkamies voidaan asettaa yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ”aikaisintaan viisi vuotta ennen virkamiehen eläkeikää”. Kuten komissio perustellusti esitti istunnossa, henkilöstösääntöjen 42 c artiklan ensimmäisessä kohdassa käytetty ilmaus ”virkamiehen eläkeikä” vastaa artiklan neljännessä ja viidennessä kohdassa käytettyä ilmaisua ”eläkeikä”. Tästä seuraa, että ennen 1.1.2014 palvelukseen tulleiden virkamiesten ”virkamiehen eläkeiän” määrittelyssä on, vastaavasti kuin ”eläkeiän” määrittelyssä, sovellettava henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdan viidettä alakohtaa, jossa säädetään seuraavaa:

”Ennen 1 päivää tammikuuta 2014 palveluksessa olevien virkamiesten eläkeikä, joka on otettava huomioon kaikissa näiden henkilöstösääntöjen viittauksissa eläkeikään, määräytyy edellä olevien säännösten mukaan, jollei näissä henkilöstösäännöissä toisin säädetä.”

52 Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 22 artiklan 1 kohdan viidennessä alakohdassa käytetty ilmaus ”edellä olev[at] säännö[kset]” viittaa kyseisen 1 kohdan neljään ensimmäiseen alakohtaan, joissa määritetään ikä, josta alkaen ennen 1.1.2014 palvelukseen tulleet virkamiehet voivat pyytää eläkkeelle siirtymistä siten, että heille maksetaan vanhuuseläkettä.

53 Niiden virkamiesten osalta, jotka ovat tulleet palvelukseen 1.1.2014 jälkeen, henkilöstösääntöjen 42 c artiklan ensimmäisessä kohdassa käytetty ilmaus ”virkamiehen eläkeikä” viittaa henkilöstösääntöjen 52 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdassa säädettyyn ikään, jolloin virkamies siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle ja joka on 66 vuotta, kuten asianosaiset totesivat istunnossa.

54 Näin ollen henkilöstösääntöjen 42 c artiklan ensimmäisen kohdan sanamuodosta ilmenee, että kyseisessä säännöksessä esitetään tietoja siitä ajankohdasta, josta alkaen kyseistä säännöstä voidaan soveltaa virkamieheen ja joka on ”aikaisintaan viisi vuotta ennen virkamiehen eläkeikää”. Kuten komissio perustellusti esittää, on lisäksi niin, että ennen 1.1.2014 palvelukseen tulleiden virkamiesten osalta kyseisen säännöksen sanamuoto ei sulje pois sitä, että säännöstä voitaisiin soveltaa virkamieheen, joka on saavuttanut tai varsinkin ylittänyt ”virkamiehen eläkei[än]”.

55 Tämän jälkeen on muistutettava, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan neljännessä kohdassa säädetään, että yksikön edun vuoksi myönnettävä virkavapaa kestää ”periaatteessa” kunnes virkamies saavuttaa ”eläkeiän”, mutta ”poikkeuksellisissa olosuhteissa” nimittävä viranomainen voi kuitenkin päättää keskeyttää virkavapaan, jolloin virkamies palaa toimeen.

56 Henkilöstösääntöjen 42 c artiklan neljännen kohdan ensimmäisessä virkkeessä käytetyt ilmaukset ”virkavapaa kestää” ja ”kunnes virkamies saavuttaa eläkeiän” tukevat kantajan näkemystä, jonka mukaan yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan on kestettävä jonkin aikaa. Toisin kuin

komissio väittää, kyseisessä virkkeessä käytetty sana ”periaatteessa” ei horjuta edellä mainittua päätelmää. Tätä sanaa on nimittäin tulkittava henkilöstösääntöjen 42 c artiklan neljännen kohdan toisen virkkeen valossa, ja tässä toisessa virkkeessä säädetään seuraavaa:

”Poikkeuksellisissa olosuhteissa nimittävä viranomainen voi kuitenkin päättää keskeyttää virkavapaan, jolloin virkamies palaa toimeen.”

57 Siten on katsottava, että sana ”periaatteessa” ei viittaa mahdolliseen poikkeukseen siitä lähtökohdasta, että yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan on kestettävä jonkin aikaa, vaan se viittaa mahdollisuuteen poiketa lähtökohdasta, että yksikön edun vuoksi myönnettävä virkavapaa päättyy, kun virkamies saavuttaa ”eläkeiän”, ja tämä poikkeamismahdollisuus liittyy siihen seikkaan, että nimittävä viranomainen voi ”poikkeuksellisissa olosuhteissa” päättää ottaa virkamiehen takaisin toimeen, jolloin se päättää yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan.

58 Kantajan näkemystä, jonka mukaan yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan on kestettävä jonkin aikaa, tukee henkilöstösääntöjen 42 c artiklan viidennen kohdan sanamuoto, jossa säädetään, että ”kun yksikön edun vuoksi myönnetyllä virkavapaalla oleva virkamies saavuttaa eläkeiän, hänet siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle”. Tästä sanamuodosta ja tarkemmin ottaen saavuttaa-verbin käytöstä seuraa, että siirtäminen ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle edellyttää, että asianomainen virkamies on hallinnolliselta asemaltaan yksikön edun vuoksi myönnetyllä virkavapaalla sinä päivänä, jona hän saavuttaa ”eläkeiän”, ja että kyseinen virkavapaa on kestänyt jonkin aikaa.

59 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan sanamuoto tukee kantajan näkemystä, jonka mukaan yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan on kestettävä jonkin aikaa, jolloin on poissuljettua, että virkamies voitaisiin asettaa tällaiselle virkavapaalle samalla, kun hänet siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle. Kun on poissuljettua, että asianomainen virkamies voitaisiin asettaa yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle samalla, kun hänet siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, tästä seuraa – kun otetaan huomioon edellä 30 ja 50 kohdassa esitetyt huomautukset – että edellä mainittua artiklaa ei voida soveltaa virkamiehiin, jotka kantajan tavoin ovat saavuttaneet ”eläkeiän”.

60 On selvitettävä, horjuttavatko henkilöstösääntöjen 42 c artiklan kontekstuaalinen ja teleologinen tulkinta tätä päätelmää.

Kontekstuaalinen tulkinta

61 On muistutettava, että henkilöstösääntöjen 42 c artikla on osa henkilöstösääntöjen III osaston 2 lukua, jonka otsikko on ”Hallinnollinen asema”. Samaan lukuun kuuluvassa henkilöstösääntöjen 35 artiklassa säädetään, että virkamies voidaan asettaa johonkin seuraavista hallinnollisista asemista: työtehtävissä toimivat, tilapäisesti muihin tehtäviin siirretyt, henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla olevat, tehtävistä vapautetut, virkavapaalla asepalveluksen suorittamista varten olevat, vanhempainlomalla ja perhelomalla olevat sekä yksikön edun vuoksi virkavapaalla olevat virkamiehet.

62 ”Tehtävien lopulli[sesta] päättymi[sestä]” sen sijaan säädetään henkilöstösääntöjen III osaston 4 luvussa. Kyseiseen lukuun kuuluvassa henkilöstösääntöjen 47 artiklassa määritellään tilanteet, joissa tehtävät päättyvät lopullisesti ja joita ovat irtisanoutuminen, irtisanominen viran puolesta, siirtäminen eläkkeelle yksikön edun vuoksi, irtisanominen epäpätevyyden vuoksi, viraltapano, eläkkeelle siirtäminen ja kuolema.

63 Näin ollen on katsottava, että kun unionin lainsäätäjä on suunnitellut yksikön edun vuoksi myönnettävän virkavapaan ”hallinnolliseksi asemaksi”, johon virkamies voidaan asettaa unionin toimielimissä tekemänsä uran aikana, komission näkemys, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 42 c artiklaa voidaan soveltaa ”eläkeiän” saavuttaneeseen virkamieheen ja jonka mukaan tällainen

virkamies voidaan siten asettaa yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle samalla, kun hänet siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, johtaa kyseisen toimenpiteen muuttamiseen hallinnollisesta asemasta tilanteeksi, jossa tehtävät päättyvät lopullisesti. Kuten välitoimista päättävä tuomari nimittäin on katsonut, komission riidanalaisessa päätöksessä soveltama tapa soveltaa henkilöstösääntöjen 42 c artiklaa vaikuttaa merkitsevän ”[virkamiehen] siirtämistä yksikön edun vuoksi ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle” vastoin asianomaisen tahtoa (määräys 18.5.2017, RW v. komissio, T-170/17 R, ei julkaistu, EU:T:2017:351, 61 kohta).

64 Edellä esitetystä seuraa, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan sijoittaminen henkilöstösääntöjen III osaston 2 lukuun sopii huonosti yhteen komission edellä mainitun näkemyksen kanssa ja että se ei muutenkaan horjuta edellä 59 kohdassa esitettyä päätelmää.

Teleologinen tulkinta

65 Komissio väittää, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan tarkoituksena on toimielinten henkilöstöresurssien hallinnan optimointi. Kyseisellä säännöksellä säädetään tietystä joustavuudesta lähellä eläkkeelle siirtymistä tai eläkkeelle siirtymässä olevan henkilöstön hallinnassa samalla, kun siinä säädetään kohtuullisesta korvauksesta asianomaisille henkilöille. Komission mukaan unionin lainsäätäjän tarkoituksena ei ole ollut rajoittaa tekstin soveltamisalaa vain sellaisiin virkamiehiin, jotka eivät vielä ole siirtymässä eläkkeelle. Tavoiteltu optimointi edellyttää mahdollisimman laajaa harkintavaltaa erityisesti, kun yhtäältä optimoinnissa on kunnioitettava asianomaisen virkamiehen intressejä ja toisaalta toimenpide koskee ensisijaisesti lähellä eläkkeelle siirtymistä olevia virkamiehiä. Olisi paradoksista, jos toimenpidettä ei voitaisi soveltaa eläkeikänsä jo saavuttaneisiin virkamiehiin. Siten komissio esittää, että kantajan kannattamalla ahtaalla tulkinnalla poistetaan henkilöstösääntöjen 42 c artiklassa säädetyltä toimenpiteeltä osa sen tehosta ja sen olemassaolon syystä.

66 Kuten komissio perustellusti esittää – viittaamalla asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan seitsemänteen perustelukappaleeseen – on kylläkin niin, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan tarkoituksena on viime kädessä toimielinten henkilöstöresurssien hallinnan optimointi. Kuten komissio itsekin katsoo, unionin lainsäätäjä on kuitenkin huolehtinut siitä, että asettamisessa yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle ”suojellaan riittävästi asianomaisten virkamiesten oikeuksia”, kuten komissio asian on ilmaissut.

67 Tältä osin on muistutettava, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan seitsemännessä kohdassa säädetään, että yksikön edun vuoksi myönnetylle virkavapaalle asetettu virkamies saa korvauksen, joka lasketaan henkilöstösääntöjen liitteen IV mukaisesti. Kyseisessä liitteessä olevan ainoan artiklan ensimmäisestä kohdasta, luettuna henkilöstösääntöjen 42 c artiklan valossa, ilmenee, että kyseinen kuukausittainen korvaus on toimenpiteen soveltamisen ensimmäisen kolmen kuukauden ajan määrältään yhtä suuri kuin asianomaisen virkamiehen peruspalkka. Neljännestä kuudenteen kuukauteen korvauksen määrä on 85 prosenttia hänen peruspalkastaan ja tämän jälkeen, kunnes virkamies siirretään ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle, 70 prosenttia hänen peruspalkastaan.

68 Unionin lainsäätäjän säätämänä säännöksenä, jolla lievennetään asianomaisille virkamiehille siitä, että heidät asetetaan yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle, aiheutuvia haittoja, on myös viitattava henkilöstösääntöjen 42 c artiklan kahdeksanteen kohtaan, jossa lähinnä sallitaan asianomaisen virkamiehen jatkavan osuuksien maksamista eläkejärjestelmään ajalta, jolloin hän on yksikön edun vuoksi myönnetyllä virkavapaalla, eläkkeellä saamansa eläkkeen määrän korottamiseksi.

69 On todettava, että jos henkilöstösääntöjen 42 c artiklaa voitaisiin soveltaa ”eläkeiän” saavuttaneeseen virkamieheen ja jos näin ollen hänet voitaisiin siirtää ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle samalla, kun hänet asetettaisiin yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle, kyseinen virkamies ei mitenkään hyötyisi henkilöstösääntöjen 42 c artiklan seitsemännessä ja kahdeksannessa kohdassa säädetystä, koska yksikön edun vuoksi myönnettävä virkavapaa ei kestäisi päivääkään. Tässä tilanteessa unionin

lainsäätäjän henkilöstösääntöjen 42 c artiklan säätämisen yhteydessä tavoittelemaa tasapainoa niiden näkökulmien välillä, jotka liittyvät toimielinten henkilöstöresurssien optimaaliseen hallintaan ja asianomaisten virkamiesten intressien riittävään suojaan, heikennettäisiin viimeksi mainittujen näkökulmien haitaksi.

70 Lisäksi on myös todettava, että tilanteessa, jossa virkamies siirrettäisiin ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle samalla, kun hänet asetettaisiin yksikön edun vuoksi myönnettävälle virkavapaalle, nimittävällä viranomaisella ei olisi käytössään henkilöstösääntöjen 42 c artiklan neljännessä kohdassa säädettyä mahdollisuutta – vaikkakin vain ”poikkeuksellisissa olosuhteissa” – päättää keskeyttää yksikön edun vuoksi myönnetty virkavapaa, jolloin virkamies palaa toimeen. Tästä seuraa, että edellä mainittu tilanne sopii huonosti yhteen kyseisen säännöksen kanssa, koska yhtäältä sillä poistetaan toimielimiltä automaattisesti, poistamalla niiltä kokonaan niiden harkintavalta, henkilöstöhallintoväline, joka muodostuu mahdollisuudesta ottaa asianomainen virkamies takaisin yksikön palvelukseen, ja toisaalta sillä poistetaan kyseiseltä virkamieheltä mahdollisuus tällaiseen toimeen paluuseen.

71 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että henkilöstösääntöjen 42 c artiklan teleologinen tulkinta ei tue komission näkemystä vaan sen sijaan se tukee edellä 59 kohdassa esitettyä päätelmää.

72 Näin ollen henkilöstösääntöjen 42 c artiklan tulkinnan lopuksi on pääteltävä, että kyseistä säännöstä ei voida soveltaa virkamiehiin, jotka kantajan tavoin ovat saavuttaneet kyseisessä säännöksessä tarkoitetun ”eläkeiän”. Tästä seuraa, että antaessaan riidanalaisen päätöksen kyseisen säännöksen nojalla komissio ei noudattanut mainitun säännöksen soveltamisalaa ja että riidanalainen päätös on näin ollen kumottava ilman, että on tarpeen tutkia kanneperustetta, joka perustuu henkilöstösääntöjen 47 ja 52 artiklan rikkomiseen.

Oikeudenkäyntikulut

73 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

74 Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti, mukaan lukien välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kumotaan Euroopan komission 2.3.2017 päivätty päätös, jolla RW asetettiin yksikön edun vuoksi virkavapaalle ja samalla siirrettiin ilman eri toimenpiteitä eläkkeelle.

2) Komissio velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan RW:lle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut.

Prek Buttigieg Berke

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä toukokuuta 2019.

Allekirjoitukset